

Guillem Terribas

Llibreter i activista cultural

Jubilat de les seves obligacions de llibreter a la mítica 22 de Girona, Terribas reflexiona a 'Alegra'm la vida' (Columna) sobre la seva passió cinèfila i les pel·lícules que l'han fet com és, que ara revisa amb la neta, un fet que les fa encara més boniques



PERE VIRGILI

“Seré llibreter fins al final”

♦♦♦♦♦ Toni Vall

Llegint el teu llibre queda clar que el cinema t'ha fet més bona persona. Sí, jo també ho crec. I és fantàstic perquè molta gent que se'l llegeix em diu que els ha alegrat una mica la vida; per tant, doble alegria, la del cinema i la del llibre.

El cinema et va arribar abans que els llibres, oi?

I tant! Em vaig fer llibreter als 27 anys, o sigui que ja en portava vint veient i vivint el cine, ja m'havia impregnat del tot. Sempre he dit que no soc un lector voraç, sinó més aviat normalet. Vaig lent llegint i m'hi fixo molt. Et recomano, per exemple, *Una lectora poc corrent*, d'Alan Bennett, que em va encantar. És plena de detalls suggerents en què fixar-se.

A *Alegra'm la vida* parles de cinema i de vida, de com es relacionen. Sí, no és una successió de batalletes. Cada pel·lícula que menciono em serveix per parlar d'alguna cosa rellevant

que m'ha passat a la vida. Per exemple, *Romeu i Julieta* de Franco Zeffirelli em serveix per parlar de la descoberta de Shakespeare. *La meva nit amb Maud*, de Rohmer, em fa viatjar, 30 anys després d'haver-la vist per primera vegada –quan jo en tenia 18–, fins a la nit fantàstica en què vaig sopar amb el seu protagonista, Jean-Louis Trintignant, a Girona.

Doctor Zhivago et fa recordar l'amistat amb dos escriptors.

Sí, és el moment més entranyable del llibre, quan recordo Juan Luis Panero i Miquel Pairolí. Poc abans de morir, tots dos em van explicar que, igual que jo, sentien passió pel film de David Lean. No m'ho havien explicat mai abans i em va impressionar saber-ho en un moment en què la mort ja s'endevinava present en les seves vides.

Apareix també *Que bonic és viure!* La projectem cada 22 de desembre

“**A MI M'HAN DIT DE TOT! TERRO-RISTA CULTURAL, INDIVIDU CONTRA-CULTURAL**”

al cinema Truffaut. És com una revisió dels vots, de la vida, de l'amistat, de l'alegria.

Afirmes que els cinemes no només no desapareixeran sinó que la gent hi tornarà en massa.

N'estic convençut! Anar al cinema és una cerimònia necessària. La gent tornarà a anar-hi de la mateixa manera que quan hi ha un partit del Barça els bars s'omplen a vessar perquè no és el mateix veure'ls a casa que en comunitat, amb els amics i bevent una cervesa. Amb les pel·lícules passa igual, s'han de veure al cine!

Et passa com a mi, que recordes tots els cinemes on has vist les pel·lícules...

Ho recordem perquè li donem la importància que es mereix, senzillament, perquè és la nostra memòria la que ens ho guarda. Aquest és un llibre sobre la memòria.

Parles dels estats d'ànim associats a pel·lícules.

Sí, és el mateix que he fet tota la vida amb els llibres. “Recomani'm un llibre alegre per a una persona que està molt malalta”, em deien sovint. Alegre? No! Que encara el fastiguejaràs més! Com més gent es mori en el llibre més s'alegrarà el lector, perquè veurà que ell encara està viu i encara té forces per continuar lluitant.

¿Una pel·lícula per quan estàs trist i una per quan necessites alegria?

Quan estic trist em poso *Million dollar baby*, de Clint Eastwood, ploro, em desfogo i em quedo fet una merda. Oli en un llum! I quan vull que m'alegrin la vida reviso *L'home tranquil*, de John Ford, esclar.

El llibre s'hauria pogut titular també *Pel·lícules per a la meua neta*?

Potser sí, però llavors hauria tancat massa el públic potencial. Semblaria que si no tens nets aquest no és el teu llibre. La idea inicial era que el llibre fos tan sols la part de les pel·lícules per veure amb els fills o amb els nets. Però al final la introducció es va anar allargant fins que el llibre va quedar en les dues parts que finalment té.

La teua neta Martina deu estar contenta...

I tant! L'altre dia fins i tot va signar algun llibre i tot!

T'agrada per a tu, el títol de llibreter emèrit?

Ui, a mi m'han dit de tot! Terrorista cultural, individu contracultural... Oi que un capellà o un metge ho seran fins que es morin? Jo també: seré llibreter fins al final.

Però expliques que et va costar afirmar que ho eres.

Sí, perquè de ser llibreter mai n'has après prou, sempre estàs en construcció. Bé, arribats a aquest punt potser sí que ja puc dir que ho soc.

A la 22 encara hi deus anar, oi?

Visc a 50 metres de la llibreria, o sigui que hi passo molt sovint. Hi quedo amb gent, arreglo algun aparador i porto la web i les xarxes socials.

Al llibre fas una definició preciosa de cinema: “És una mentida que ens ha emocionat i que la vivim com a real”.

Perseguit per la mort, de Hitchcock, me la crec perquè és mentida. O les pel·lícules de James Bond!

Oh! Em vaig aficionar al cine amb James Bond!

Ah sí? Doncs jo vaig veure *Des de Rússia amb amor* amb 15 anys i em va encantar! ♦♦